

Gárdos Ferencné 80. Születésnapja

Ez én [Gárdos Ferencné] vagyok a nyolcvanadik születésnapomon, otthon, a Damjanich utcában. 1998-ban jött a szívinfarktusom, és leállt a munka is. Mert akkor már nem mertem tovább csinálni. A fiammal lakom együtt. János kereskedelmi szakiskolát végzett, mindig itt lakott velem. Éléldegélünk. Életjáradékot kaptam a saját életem után, és ugyanannyit kapok a férjem után is. Nem nagy összeg, de jó, hogy van. Aztán a Claims Conference a gettósoknak adott egy nyugdíjat, amit évek óta negyedévenként folyósítanak, és remélem még fognak is. Ez volt a kárpótlás. Úgyhogy mentek ezek a dolgok is. A régi ismerősök pedig nem feledik a régi, békés szép időket.

Ilyenek az óvodásaim. Az egyiknek, akivel évekkel ezelőtt összetalálkoztunk itt, az utcában, azt mondtam: 'Mit szólnátok hozzá, ha megünnepelnénk a nyolcvanadik születésnapomat a Béke Szálló Zsolnay cukrászdájában? Az én vendégeim lesztek, ti szervezzétek meg!' És ez így is lőn. A volt kis óvodások, akik akkor már a jó hatvanas éveiket taposták, én a nyolcvanat. A fiam fogadta a vendégeket az előcsarnokban, a lányom, az unokám fényképezett. Nagyon szép ünnepség volt. Most a nyolcvanötöt nem ültük meg, mert több haláleset történt sajnos, és azt mondtam, hogy ezt nem tartom összeegyeztethetőnek, hogyha a kortársaik közül hatvan év alatt egypár elment. Nagyon sok ismerősöm van, akikkel tartom a kapcsolatot. Az óvoda révén rengeteg emberrel ismerkedtem meg, akik -- úgy látszik -- megkedveltek, és a mai napig jó a viszonyom szinte mindegyikkel. A betegségem miatt már keveset járok el itthonról. A nagyobb ünnepeken a Bethlen téri zsinagógába járok.